

ΣΑΙΞΠΗΡ

ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΚΑΙ ΑΔΩΝΙΣ

(Συνέχεια)

Τὰ χείλη σου προσκόλλησε στὰ ἰδικά μου (πού εἶν' ἐξ Ἰσου πορφύρα ἔν και τῶν ἰδικῶν σου δὲν ἔχουν τὴν γλυκύτητα!) Εἰς σὲ ἀνήκει τὸ φίλημα ἐξ Ἰσου ὅσον καὶ σ' ἐμένα. Γιατί χαμηλοβλέπεις εἰς τὴ γῆν! Τὴν κεφαλή σου ὕψωσε! στὰ ματιά μου κοιτάζον! Μέσα σ' αὐτὰ ἡ ὠμορφιά σου ἀντακλᾶται Ἄλλὰ γιατί τὰ χείλη σου δὲν ἐπιφάουον τὰ χείλη μου, ἐνῶ στοὺς ὀφθαλμούς μου οἱ ἰδικοί σου ὀφθαλμοὶ ἀντανάκλονται. Αἰσχύνεσαι τὸ φίλημα; Κλείσε τὰ ματιά καὶ ἐγὼ θὰ κάμω τὸ αὐτό.—Ἡ ἡμέρα σὲ σκότος θὰ μεταβληθῆ—Ἐρως δὲν ἀσωτεύεται εἰμὴ ἐκεῖ πού εἶναι δύο.—Ω! Ἐσο τολμηρός! Κανείς δὲν βλέπει τὸ παιχνίδι μας. Δὲν θὰ φλυαρήσουν τὰ γυλιὰ τὰ λα πού ἀκουμποῦμε, οὐδὲ τί κάμνομεν ἐδῶ κανεὶς θὰ μάθῃ. Τὰ δροσερὰ τὰ χείλη σου δεικνύουν ὅτ' εἶσαι ἄωρος ἀκόμη, μολονότι μπωρὸ τὰ θέληγτρα σου ν' ἀποκαύσω. Τοῦ χρόνου κάμε χρῆσιν. Μὴ σοῦ φύγῃ ἡ εὐκαιρία. Ω! Δὲν πρέπει ἡ ὠραιότης νὰ φθαίρεται μονάχῃ της! Τὰ εὔσμοια ἀνθη μακραίνονται σὲ λίγο καὶ σαπίζουν, ὅταν στὴν ὄραν των δὲν τὰ συλλέξουν. Ω! Ἐὰν ἦμον ὀσμωρὴ ἢ κακοντυμένη ἢ γρᾶια μὲ ρυτίδας ἀκομψή, τραχεῖα, κυφὴ, ὑπέργηρω, κρύα, ἐξηντημένη, Ἄγονη ἢ ἀδύνατη, ξερὰ καὶ διχως γλυκύτητα, μποροῦσαι νὰ διατάξῃς, διότι δὲν θὰ σ' ἀρμολᾷ. Ἐνῶ δὲν ἔχω αὐτὰ τὰ ἐλλαττώματα, γιατί μὲ φεύγεις; Στὸ μέτωπό μου δὲν βλέπεις ρυτίδα καμμίαν, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ μου εἶναι γοργοὶ καὶ ἀστράφτουν. Κάθε ἐνιαυτὸν ἀλλάσσει ὥσῃ τὴν ἀνοιξίν ἢ καλλονή μου, καὶ ἡ ἀπαλή μου σὰρξ εἶναι γλυκεῖα, τὸ αἷμα μου πυρὸν. Ἐὰν τὸ τρυφερόν μου τὸ χέρι σφιξῆς μέσα στὸ δίκῳ σου θέλει διαλυθῆ εὐθύς.

(ἀκολουθεῖ)

MIX. ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

— ΒΑΣΙΩ ΒΑΛΑΝΤΩΜΕΝΗ. Δὲν ξέρω πόσοι θὰ τὸ διαβάσουν τὸ διήγημα τοῦ κ. Σωτήρη Κορτσᾶ, καὶ πόσοι ἀπὸ κείνους πού θὰ τὸ διαβάσουν, θὰ μπορέσουν νὰ νοιώσουν ἐκεῖνο τὸ κάτι τὸ ἀσύλληπτο καὶ τ' ἀνομάτιστο πού τὸ στολιζεὶ μὲ τόση ὁμορφιὰ καὶ πού σκεπάζει τόσες τεχνικὲς ἀτέλειες. Γιατί ἔχει ἀτέλειες τὸ διήγημα τοῦ κ. Κορτσᾶ, ἀτέλειες πού θὰ τίς βρῆ σκορπισμένες ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἀλλοῦ περισσώτερες καὶ ἄλλοῦ λιγότερες ἐκεῖνος πού δὲν θάρκεσθῆ μονάχα στὴν ζωντανή του γλώσσα καὶ στὸ ἀγνὸ αἰσθημα πού σκορπιέται ἀπὸ κάθε σελίδα του, ἀπὸ κάθε γραμμὴ του ἀκόμα, καὶ θὰ ζητήσῃ μέσα σ' αὐτὰ τὰ πολυτιμα στολιδία καὶ τὴν Τέχνη, πού ὁ συγγραφέας ἤ δε θέλησε νὰ τὴν τὴν καλέσῃ βοηθὸ στὴ δουλειά του, ἢ τὸ θέλησε καὶ δὲν τὸ κατόρθωσε.

Θὰ μοῦ πῆτε πῶς ἀπὸ Τέχνη παραχորτάσαμε πιά. Θὰ μοῦ πῆτε πῶς ἡ Τέχνη δὲν εἶναι κάποτε τίποτ' ἄλλο παρὰ φτιασιδί για νὰ κρύβῃ στειρώσει μυαλοῦ καὶ νεκρωμάρα αἰσθήματος. Δίκιο ἔχετε. Συμφωνοῦμε σ' αὐτὸ, ἀν μάλιστα συμφωνήσετε καὶ σεῖς μαζί μου, ὅτι μπροστὰ σ' ἕνα περίτεχνο καὶ φέσιο ἔργο, πρέπει νὰ προτιμῆσῃ κανεὶς ἕνα ἄτεχνο καὶ ζωντανό. Καὶ τὰ δημοτικὰ τραγούδια μας τὰ θάνατα, τέχνη ὅλα δὲν ἔχουν, ἔχουν ὅμως ὅλα μέσα τους ζωή. Καὶ στὴ ζωὴ μπροστὰ, φασκελώνει κανένας καὶ τέχνη καὶ τεχνίτες.

Τέτοια εἶναι καὶ ἡ «Βάσιω Βαλαντωμένη». Ἀπὸ τέχνη, λίγα πράγματα. Μιὰ ὑποθεσοῦλξ κοινὴ πόλῳ κοινή. Ἡ Βάσιω, πικρῶρεια Ἡπειρώτισσα, παντρεύεται, καὶ ὁ ἄντρας της, ὁ Γεῶργος της, ὕστερ' ἀπὸ λίγες μέρες, φεύγει μακριὰ στὰ ξένα, ὅπως ὅλοι κεί πάνου, για νὰ δουλέψῃ, για νὰ κερῆ βιός.

Φεύγει λοιπὸν ὁ Γεῶργος καὶ ἀφήνει τὴ Βάσιω του, νυφοῦλα μὲ χλωρὰ ἀκόμη τὰ λουλουδία τῆς λειμονιάς, καὶ θυμᾶται τίς λίγες στιγμὲς τῆς εὐτυχίας πού πέρασε μαζί του καὶ νὰ κλαίῃ για τὸ πικρὸ του χωρισμό. Τὸ μαρᾶκι πού τῆς γενναίει ὁ χωρισμὸς αὐτός, τὴν σιγολούνει ὅσῳ τὸ κερὶ καὶ τὴν φέρνει ἀπάνου στὸ χρόνο, ὕστερ' ἀπὸ τὸ γάμο της, στὸν τάφο.

Αὐτὸ εἶναι ὅλο. Ἀπὸ 'να τραγουδάκι λαϊκὸ ξε-

κινάει ὁ συγγραφέας, ἀπὸ τὸ τραγοῦδι πού τὸ θέλει ὁ ἴδιος πῶς φανερώνει τὸν πόνο τοῦ λαοῦ:

Τ' ἔχεις Βάσιω μ' καὶ ἄρρωσταίνεις καὶ ὄλο δένεις τὸ λαίμῳ; Τὸ ποῖος γιατροὺς θὰ σὲ γιατρέψῃ τὸ θυμιάνομαι καὶ ἐγὼ!

Ἀπὸ τὸ τραγοῦδάκι αὐτὸ ξεκινάει καὶ ξετυλίγει τὸν πόνο τῆς Βάσιως μέσα σὲ σκράντα ἑπτὰ γράμματα πού τὰ στέλνει ἡ ἴδια στὸν ξενητεμένο Γεῶργο της.

Πέτε πῶς ἡ «Βάσιω Βαλαντωμένη» δὲν εἶναι διήγημα. Πέτε πῶς σὲς ἐμπιστεύθηκε κάποιος φίλος σας ἕνα σωρὸ γράμματα πού τὰστελε μὲ νεύνη στὸν ξενητεμένο ἄντρα της, διαβάστε τὰ γράμματ' αὐτὰ, καὶ ἔπειτ' ἀν μπορεῖτε μὴν πάτε νὰ σφιξτε τὸ χέρι ἐκεῖνοῦ πού τὰγραψε καὶ νὰ τὸν εὐχαριστήσετε πού σὲς ἔκανε νὰ περάσετε λίγες στιγμὲς μέσα σ' ἕνα δροσερὸ ἀνθοςόπι.

Διαβάστε ἕνα γράμμα, τὸ τρίτο ἀπ' ὅλη τὴ σειρά, καὶ θὰ δῆτε.

2 Ἰβρίου 1898

Γλυκεῖά μου ἀγάπη.

Τὸν πατέρα τὸν ἔχομε καλλίτερα, εἶναι καλὸ πὲς, τώρα, σηκώνεται κάπου-κάπου καὶ φέρνει γύρα μέσα στὸ σπίτι, ἀλλὰ τρέμουν τὰ πόδια του, μὲ τὸ στανὸ στέκεται ὀρθὸς καὶ ὅμως πάντα ἀποζητᾶει νὰ σηκωνεται. πάντα θέλει νὰ περπατῆ, ἀν καὶ βιάπει πῶς μὲ μεγάλη δυσκολία τὸ κατιρθώνει.

Σκελετίζεται πολὺ χάμου, τὸ περισσότερο γιατί δὲν βρίσκει κουβέντα ἢ μάνα βαρύνεται νὰ κάβεται ὄλο σιμά του, καὶ βρίσκει ἀφορμὴ καὶ φεύγει ἀπὸ ἐκεῖ ὅταν λοιπὸν μένει μόνος του, ἀρχίζει καὶ φωνάζει ἀλλὰ σήμερᾳ εἶχε κουβέντα, ἴλαθεν ἡ θεία Ἑλένη, καὶ περάσανε μαζί ὄλο τὸ δειλινὸ, τᾶπανε ἔτσι καὶ ἔτσι, ἔμαθε ἡ καυμένη πῶς εἶχαμε γράμμα καὶ ἴλαθε ναῦμας εὐχρηθῆ.—ὅταν ἐρχότανε, ἐγὼ ἦμον στὴν πόρτα καὶ ἅμα τὴν εἶδα ὄρχισε τὰ χτυπᾶν δυνατὰ ἡ καρδιά μου, τὰ σιάστισα καὶ δὲν μπόρεγα νὰ τῆς μιλήσω θυμάσαι τὴν παραμονὴ τῆς φεύγας σου πού μᾶς νῦρε μονάχους στὸν οὐντᾶ;

Ἐκείνη τὴ ὦρα κατορθώσαμε νὰ βρεθοῦμε μόνου, γιατί ἀπὸ τὸ πρῶτ' εἶχαμε ἐπισκέψεις, μόλις βρέθηκα μόνου ἀπέναντί σου, σ' ἐπιάσα ἀπὸ τὸ χέρι μὲ βία, καὶ σ' ἀγαπῶ Γεῶργο μου, σ' ἀγαπῶ, σοῦ εἶπα.—τρεμὸ οὐλόβολος Βάσιω μου, δὲν μὲ βλέπεις; μοῦ εἶπες σὺ, καὶ ἀλήθεια ἔτρεμες ὅταν ἔβαλες ἀπάνου στὸν ὄμο μου τὸ ἄλλο σι.υ χέρι. ἀνατινάζουνταν οὐλάκερο, μὲ τᾶλλο χέρι κρατοῦσες τὸ δικὸ μου, καὶ οὐλόρθου πού εἶμασαν ἐπιάσαμε τὴν κουβέντα:

—Θὰ φύγῃς, Γεῶργό μου, θὰ πᾶς μακριὰ στὰ ξένα.

ἕνα γέρο, πού παρέκει καθότανε, κλαίοντασ τὴ μοιρά του.

—Τὶ νάχω, πιδί μ' ὁ ἔρμος. Ψῶνισα κατ' γιατὸ καλῶδι μ' ἀπ' τὴ Χαλκιδία, μπόσκα πράγματα. Νᾶ! σᾶματις εἶναι τίποτε κρυφὸ;

Καὶ ἔβγαλε ὁ γέρος ἀπ' τὸ δισσᾶκι ἕνα μπουκαλί μὲ ρακί, δυὸ τρεῖς πλάκικες σαποῦνι, ἕνα μάτσο κερῆ, για τὴν ἐκκλησιὰ τοῦ χωριοῦ του, μιὰ χαρτελλα μακαρόνια καὶ ἄλλα τιποτένια πράγματα.

—Ἄν θέτε, παιδιὰ μ', καὶ τὸ πουγγί μ' χάρισμά σας! Εἶπε ξανά καὶ ξεκρεμῶντασ ἀπ' τὸ λαίμῳ του ἕνα βρώμικο σακκουλάκι ἀδεῖασε κᾶνα δυὸ δραχμαῖς, ὄλο μπακᾶρες.

—Φέρ' τὰ κερῆ, ρὲ γέρου, νὰ τ' ἀνάψωμ' σ' τὸν Ἄι-Νικόλα καὶ εἰ χάσου μὲ τ' ἄλλα. Κάτσε καὶ βουβάσ' αὐτοῦ σ' τὴ γωνιά σ'! Τσιμουδιά!... Ποῖος εἶν' αὐτοῦνος π' χῶθηκε μεσ' σ' τὰ πνᾶξια ὅσῳ τὸ ζαγάρι; ὁ φουφούλα βράκας εἶνε; ἔβγα ὄξω ρὲ χαντακουμένε! Κνήσ' γιατὸ λιγάκι! Σ' πᾶρ' ὁ διάολος καὶ σὲ σήκουσε!

Ἐκαφερός ὁ δάσκαλος ξεπρόβαλε, ὅσῳ καμαρωμένη νύφη, ἀπ' τὸν κρυφῶνα του καὶ σταθήκε μπροστὰ σ' τὸν κλέφτη, μὲ τὰ χέρια του σταυρωμένα, ἔτοιμος, θαρρετὲς, νὰ πῆ τὸ μάθημά του.

— Ἐγὼ τσύρι ἀρχηγέ, δημοδιδάσκαλος....

— Σοῦ! Νᾶ κραίνς ἄμα σὲ ρωτᾶν! Ποῖος σοῦ ἴλσε τὰ χέρια, ρὲ ζωντόβολο!

— Εἶχ' ἀνάγκη νὰ σὲς χαρῶ, καὶ μοῦ τᾶλλουσε κειὸ τὸ παλλικαρί, μὲ τὸ μακρὸ τὸ μουστάκι...

— Γιατί, ὄρε, μοῦχς κρυφῶνα τὸ πνᾶρ'; τί χαρχαλοῦσαι τόση ὦρα ὅσῳ τὸ ποντίκ' σ' τὸ ντουλαπ'; Ἐ ρε ζωντόβολο! Ἀνάγκη εἶχες, ἔ; θαρρετὲς δὲν γλιέπ' καὶ ἀπὸ πίσου μ' Τί κνιέται, ρὲ, μεσ' σ' τὴ βράκα; Ἄμ' αὐτοῦνο τὸ καρβέλ' πού βρέθηκε γιατὸ τὸν κόρφο σ'; Στάσ' ὄρε χαντακουμένε! πού πᾶς, ὄρε, πού πᾶς!

Ἐ κλέφτης ἄπλωσε τὴ χερουάλα του ν' ἀρπάξῃ τὸ δάσκαλο ἀπὸ τὰ στήθια, μ' αὐτός δὲν εἶχε σκοπὸ ν' ἀφήσῃ χωρὶς ὑπεράσπισι τὰ τρίγωνα. Ὅσῳ ἀληθινὸς ρωμηὸς ἔκανε ἀμέσως μιὰ κανονικὰ ὑποχώρησι κᾶνα δυὸ βήματα, ἔχοντασ πάντα σ' τὸ νοῦ του νὰ νὰ μὴ πολυσάλεψῃ τὸ φορτωμένο κεφάλι του!

— Ἐ ρὲ τὸ ζλάπ' πῶς περπατάει ὅσῳ συγκαμμένος! Τ' ἔχς, ὄρε, κρυμμένο σ' τὸν κόρφο σ'; οὐλαῖς γκαστρώθηκαν σ' τὴν κοιλιὰ καὶ σὺ, χαντακουμένε, σ' τὰ στήθια; Νᾶ! φωτᾶ νὰ σὲ κάψ'!!

Ἐ δάσκαλος σ' τὴν ὑποχώρησι ἔφθασε τὸ γαιδοῦρι του καὶ καὶ σαστισμένος στηρίχθηκε. Πρὶν τὸ θολωμένο μυαλό του βγάλλῃ καμμιά κρίσι, μιὰ γερῆ

κατακεφαλιὰ τοῦ κατεβασε ὀλοτρόγυρα σωστό καταρράχτη ἀπὸ ἀγοζοῦμα! Φέσι καὶ αὐγὰ ἐγειναν μιὰ χιντρή πῆτα, κολλημένη στραβά σ' τὸ καύκαλό του..

— Ἄι, ἄι, οὐ καταραμένους! Κατὰ ντίπ ἀγολεῖμονου μοῦ γινε! χᾶ, χᾶ, χᾶ! Γιώμσ' με γλυκάδix καὶ αὐγὰ τὸν κόρφο τ'... χᾶ, χᾶ, χᾶ!

Φώναξε σκασμένος σ' τὰ γέλοια ὁ κλέφτης, καὶ ἕνα ἕνα, τ' ἄτυχα τρίγωνα καὶ τ' αὐγὰ πετᾶθησαν ἀπ' τὸν κόρφο τοῦ δασκαλοῦ σ' τὴ λερωμένη φουστανέλλα του. — Ἄει! αὐτοῦνα πᾶ ἀτάτα, νὰ μὴν παραπονέσ'—εἶπε σ' τὸ τέλος, βγάζοντασ καὶ τὴ σακκουάλα μὲ κᾶνα δυὸ τρίγωνα πού μεναν ἀκόμη μέσα, καὶ μὲ μιὰ παλλικαρίσια σκουντᾶ κατᾶστῆλα ἔφερε τὸ δύστυχο δάσκαλο σὲ πολὺ ἄταχτη ὑποχώρησι... γκαρμίσθηκε δηλαδῆς κατακῶλα, νοιώθοντὰ κολλοῦν σ' τὰ μηρῆα του, ὅσῳ μπλάστρια, τ' ἀγοτᾶρακα καὶ τὸ μαῦρο χαβιᾶρι.

— Σκλήχιασ' κεί! πύρωσ' τ' αὐγὰ σου καὶ μὴν κραίνς! σ' ἔφαγ' τοῦ μαῦρο φεῖδ' ἔλα νὰ ἰδοῦμι τώρα τὴν κυρά, τ' ἔχει νὰ μᾶς δώσῃ ἀκόμα. ἔλα γρήγορα νὰ τελειώσομε!

(ἀκολουθεῖ)

—Θα σάβησω ταίρι μου στο κρύο και στην παγωνιά.

—'Αγάπα με στα ξένα, Γεωργό μου, στέλνε μου λόγια γλυκά.

—Μέσ' στην καρδιά σου, ταίρι μου, τήρα τὰ θερμά φίλιά μου.

—Με σφάζει η ματιά σου, Γεωργό μου.

—Τὰ χείλη σου με άλλαζιάζουνε ταίρι μου.

—Τὸ χαμόγελό σου μ' ἀρωσταίνει, με παραδέρνει, Γεωργό μου.

—'Η ἀσπράδα τοῦ λαιμοῦ σου με λιγώνει, μου πέρνει τὴ λαλιά, οὐλόγλυκό μου ταίρι.

—Νὰ λάμπει ὁ ἥλιος.

—Νὰ, λαμποκοποῦν τὰ παχουλά σου μάγουλα.

—'Αστράφτουν τὰ μάτια σου, ἀγάπη μου, βγάζουν φωτιές.

—Φουρφουρίζουν οἱ κόρφοι σου, Βάσω μου, σπαρταρίζουν οὐλοένα.

Τὴν στιγμή αὐτὴ ἀκούσαμε πατήματα, ἀμέσως χωρήσαμε και οἱ δύο, στὴ πύρεσ αὐτὴν και μείνατε στὸν οὐντᾶ, και μιλούσατε· ἐγὼ κατέβηκα στὸ ὑπόγειο και μάζεψα τὰ ρούχᾶ σου· ἐκεῖ με πῆρε τὸ παράπονο και ἀρχισα νὰ κλαίω· μου φαίνονταν πὼς με τὸ πολὺ τὸ κλάμμα ξαλάφρωνε, πὼς μου περνοῦσε κἀπως ὁ πόνος ἀλλοίμονον ὅταν περιμένῃ κανένας νὰ ξαλαφρώνῃ τούς πόνους του με τὰ πολλὰ δάκρυα.

Σὲ φιλῶ στα μάτια.

Ἡ γυναίκα σου
ΒΑΣΙΩ

**

Ἐχει στείλει κι' ἄλλα καλύτερα γράμματα ἢ Βάσω στὸν ἄντρα της. Μὰ δὲν ἔχει νὰ κἀνῃ αὐτὸ τίποτᾶ. Ἀπὸ τὸ ἕνα καταλαβαίνετε και τᾶλλα, ἀφοῦ ὅλα εἶναι καταπλημμυρισμένα ἀπὸ Ζωὴ κι' ἀπὸ Ἀίσθημα.

Γιὰ τὴ γλώσσα τους, τὴ ζωντανή, τὴν ἀληθινή, τὴ Ρωμείκη ἐπὶ τέλους, δὲ λέω τίποτα. Μὰ κἀ τί νὰ πῶ: Πάει νὰ μιλήσῃ κανεὶς γιὰ γλώσσα σήμερα, ποῦ ὁ Μιστριώτης ἀποκαλεῖ προδότες και ὀλετῆρες τοῦ ἔθνους ὅλους ὅσους γράφουν Ρωμείκα, ὁ δε σφοδρὸς και χαλκέντερος φίλος μου κ. Πολυΰσιος, χωρὶς νὰ ξέρῃ πὼς τὰ «Κορακιστικά» ἢ «Κορακιστικά» γραφῆκανε γιὰ νὰ παραδώσουν τὴς γλωσσικὲς θεωρίες τοῦ Κοραΐ, παίρνει τὴ νεροουλιασμένη αὐτὴ σάτυρα γιὰ νὰ κεραυνοβολήσῃ τὸν καταπύτοστο Παλαμᾶ και τοὺς διασφειρόντας τὴν μελιόρηταν γλωτταν τῶν Πολυΰσιων τραγωδιῶν:

Δ. Π. Τ.

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

—κ. Judas Errant. Τὸν λάβαμε και τὸν «Πίτερ Ἡλία». Πολὺ καλός. Θὰ σᾶς γράψουμε αὔριο μεθαῦριο ποῦ θὰ μᾶς μείνῃ καιρός.—κ. Νουμαφύλακα. Βεβαίωτατα. Και κάθε μέρα νᾶβγαίνει ὁ «Νουμάς», καλύτερα θάτανε, μὰ... ὑπάρχουν πολλοὶ λόγοι ποῦ τὸν ἀναγκάζουν νὰ τυπώνεται κάθε Κυριακή. Τὸ προχτερινὸ φύλλο ἦταν ἔκτακτο. Ἴσως ἂν μᾶς δώσῃ τὴν ἄδεια ὁ κ. Μιστριώτης, θὰ βγάλουμε κι' ἄλλο ἕνα ἔκτακτο τὴν ἄλλη Πέμπτη. Τὸ φύλλο τῆς Κυριακῆς, βλῆπετε, εἶναι μ' ὄχτῶ σελίδες κ' ἔχει τίς ταχτικὲς ἐπιφυλλίδες του.—κ. Ν. Σεφ. στὴν Καλαμάτα. Προχτὲς ποῦ τέλειωσε τὴ φλυαρία του ὁ Μιστριώτης, ρώτησε κάποιος ἕναν ἀκροατῆ του ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό: «Γιὰ τί πρῶτα μίλησε ὁ ἀφέντης αὐτός;» «Μὰ γιὰ τὴ Μακεδονία, θαρρῶ!» «Εἶπε και τίποτ' ἄλλο;» «Εἶπε και πὼς ἡ γλώσσα μας δὲν εἶναι καθαρὴ!» Ὁ ἀκροατῆς τίποτ' ἄλλο ἀπ' αὐτὸ δὲν κατάλαβε. Ὅ,τι ἄλλο καταλίθετε σεῖς, σὺν θὰ διαβάσετε τὸν λόγον του, μᾶς τὸ γράφετε, παρκαλοῦμε.

ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΝ
ΠΡΙΝΑΡΗ-ΦΟΥΝΤΟΥΚΛΗ
ΟΔΟΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΑΡ. 26Α

ΣΥΝΟΠΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ
ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΚΑΤΑ ΤΗΝ 31 ΟΚΤΩΜΒΡΙΟΥ 1903

ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΟΝ

	31 Ὀκτωβρίου 1903	30 Σεπτεμβρίου 1903
Ταμείον	1,713,948.30	1,684,271.24
Εἰς μεταλλικόν		
» Τραπεζικὰ γραμμάτια Ἰονικῆς Τραπεζῆς	1,483,040.—	3,349,840.—
» Κερματικὰ » δίδραγμα και μονόδραγμα	5,490,306.—	5,150,712.—
Ἐξωτερ. λογαριασμοί. (Ἀντίτιμον μεταλ. εἰς τὸ ἐξωτερικόν (Προῖον ἐκδοθέντος Ἐθν. Δαν. εἰς χρ. Ἐλ. Σι. δην. 4 οἴο τοῦ 1902	16,499,079.23	20,035,111.42
Δάνειον πρὸς τὴν Ἐλλ. Κυβέρν. ἐπ' ἀναγκαστικῇ κυκλοφ. τραπ. γραμ.	6,761,399.56	7,448,362.36
» » » διδραχμῶν και μονοδραχμῶν	68,778,575.42	68,778,575.42
Ὁμολ. Ἐθνικῶν δανείων (Εἰς χρ. δρ. 23,767,036.80 (» τραπ. γραμ. » 29,870,943.75	53,638,330.55	53,727,878.55
Προεξοφλήσεις	22,079,193.39	22,235,472.17
Καθυστερήσεις προεξοφλήσεων	3,033,281.70	2,947,825.90
Δάνεια και ἀνοικτοὶ λ)σμοὶ ἐπ' ἐνεχύρῳ χρηματογρ.	12,009,136.54	11,882,308.43
Δάνεια ἐπ' ἐνεχύρῳ ἐμπορευμάτων	1,522,618.05	1,334,108.55
Δάνεια και ἀνοικτοὶ λ)σμοὶ ἐπὶ ὑποθήκῃ	52,126,225.10	53,092,469.90
Δάνεια εἰς δῆμους λιμένας, και λοιπὰ νομικὰ πρόσωπα	41,976,372.19	42,092,090.76
Χορηγήσεις εἰς γεωργικημάτων	9,472,783.90	11,430,888.70
Καθυστερήσεις χορηγήσεων εἰς γεωργικημ. και γραμ. Πρ. Τραπ. Ἡπειροθεσσαλίας	5,151,962.69	4,633,926.61
Μετοχαὶ εἰς ἐγχωρίους Ἐταιρίας	4,060,202.25	4,060,202.25
Συμμετοχὴ εἰς Τράπεζαν Κρήτης	4,500,000.—	1,500,000.—
Τοκομερίδια ἐν γένει		
Καταστήμ. Τραπεζ. και κτήμ. ἐξ ἀναγκαστ. ἐκποιήσεων	8,087,776.84	8,042,782.24
Ἀπαιτήσεις ἐπισφαλεῖς	2,391,282.87	2,402,672.57
Ἐξόδα ἐγκαταστ. (ἰδίως δαπάνη κατασκευῆς τραπεζ. γραμματίων)	1,690,713.34	1,688,429.96
Διάφοροι λογαριασμοὶ	414,624.42	62,743.92
Λογαριασμοὶ τρίτων ἐν τῷ ἐξωτερικῷ	619,398.21	1,640,270.74
Ἑπηρεσία Ἐθνικῶν δανείων εἰς χρυσόν	10,166.90	20,822.05
Λογαριασμοὶ ἐξαγ. συμμετοχῆς Κυβερνήσε. εἰς κέρδη ἐκ τρ. γραμμ.	1,935,360.—	1,935,360.—
Ἐξαγορὰ προνομίου Προνομ. Τραπεζῆς Ἡπειροθεσσαλίας	1,520,000.—	1,520,000.—
Προμήθεια τροπῆς λαχειοφόρου δανείου (εἰς τραπ. γραμμάτια	650,000.—	650,000.—
Διάφορα	405,974.52	290,041.63
	338,321,451.97	347,230,678.63

ΠΑΘΗΤΙΚΟΝ

Μετοχικὸν Κεφάλαιον	20,000,000.—	20,000,000.—
Ἀποθεματικὰ κεφάλαια	13,500,000.—	13,500,000.—
Τραπεζικὰ γραμμάτια ἐν κυκλοφορίᾳ :		
Ι Διὰ λ)σμὸν τῆς Κυβερνήσεως	δρ. 68,778,575.42	
II » » Τραπεζῆς	64,063,350.36	132,841,925.78
Κερματικὰ γραμμάτια δίδραγμα και μονόδραγμα	13,500,000.—	13,500,000.—
Καταθέσεις ἄνευ τόκου εἰς μεταλλικόν	574,399.45	500,626.65
Καταθέσεις ἄνευ τόκου	14,845,919.07	15,101,333.56
Ἐπιταγαὶ πληρωτέαι	1,296,438.16	1,965,132.01
Μερίσματα πληρωτέα	372,934.86	510,074.16
Καταθ. Δημος. διὰ χορηγήσεις δανείων κατὰ τὸν ΒΦΜ' νόμον	283,749.94	283,749.94
Διεθν. Οἰκ. Ἐπιτροπῆ λ)σμοὶ καταθ. ἐκ δημ.		
ὑπεγγ. προσ. (Εἰς χρυσ. δρ. 57,848.80 (» τρ. γρ. » 2,037,411.73	2,095,260.53	3,580,695.01
Ἑπηρεσία Ἐθνικῶν δανείων εἰς χρυσόν		330,737.—
» » » τραπεζικὰ γραμμάτια	248,437.55	635,556.57
Καταθέσεις Δημοσίου εἰς χρυσόν	516,801.94	606,934.74
Καταθέσεις Δημοσίου ἐπὶ τόκῳ εἰς τραπεζ. γραμμάτ.	1,895,243.49	2,595,243.49
Ἐντ. κατάθ. Δημ. εἰς χρ. διὰ τὴν κατασκ. Σ. Π-Δεμερλή-Συνόρ.	6,761,399.56	7,448,362.36
» » τραπεζ. γραμμάτια	4,401,737.88	5,250,432.67
Καταθέσεις Δημοσ. εἰς τραπεζ. γραμμ. κατὰ τὸν Νόμον ΒΨΕ'	5,406,499.30	5,406,499.30
Καταθ. ἐντοκοί.	64,063,315.—	63,778,176.86
Λαχειοφόρον δάνειον Τραπεζῆς	47,621,970.—	47,621,970.—
Ἑπηρεσία λαχειοφόρου δανείου Τραπεζῆς	798,699.—	948,236.—
Καταθέσεις Ταμιευτηρίου	3,378,150.43	3,366,782.37
Διάφορα	3,918,599.25	4,246,252.22
	338,321,451.97	347,230,678.62

Ἐν Ἀθήναις τῇ 6 Νοεμβρίου 1903

Ὁ Διευθυντὴς τοῦ Λογιστηρίου

Π. Α. ΚΟΥΤΣΑΛΕΗΣ